

Het bloed van Cheiroon

Het bloed van Cheiroon

M.G. Crow

Dit werk is geïnspireerd door de Griekse mythologie. Alhoewel bepaalde personages overgenomen zijn uit sagen en legenden, of gebaseerd op de werken van Homerus, heeft de auteur er een eigen draai aan gegeven.

Alle gelijkenissen met bestaande personen berust louter op toeval.

Schrijver: M.G. Crow

Coverontwerp: Ilusstation, Mousam Banerjee,
https://www.instagram.com/illus_station

ISBN: 9789463861120

© M.G. Crow

1

Midden in de nacht werd een jong meisje gewekt door een ijzingwekkende doodskreet. Zwetend kwam ze overeind. Haar hart klopte bijna uit haar borst. Het geluid ging door merg en been. Ze beseftte wat er gaande was. Haar geest zag het voor haar. Haar beschermer was neergehaald.

Al een tijdje werd ze geplaagd door nachtmerries en slechte voorgevoelens. Niemand scheen naar haar te luisteren. Iedereen was doof, stom en blind voor haar smeekbedes om een bepaald persoon niet in huis te nemen. Het was vergeefse moeite. De goden rukten haar weg van alles en iedereen die haar lief was. Ze kon het niet tegenhouden.

Voetstappen naderden. Ze beet op haar lip, de drang om te roepen onderdrukkend. Wat hield haar tegen? Haar eigen angst? Als ze niets deed werd ze het volgende slachtoffer van iemand die ze maar zo ver vertrouwde als dat ze hem zag. Wat kon ze doen? Heel het land aanbad hem en vele vrouwen gingen haar benijden, zonder de waarheid te kennen.

Een man van in de dertig betrad haar kamer. Hij was zeker dubbel zo oud als zichzelf. Ze ontweek zijn indringende blik. Zijn kille lichtbruine ogen deden haar huiveren. Ze besloot het zwaard bij haar bed te laten liggen. Weerstand bieden kon enkel haar dood betekenen. Dan was alles verloren.

“We vertrekken”, zei de man. “De oude houdt ons niet meer tegen.”

Hij greep haar arm en trok haar ruw weg. De fysieke pijn van zijn stevig klemmende grip deed haar niets.

“Laat hem leven”, smeekte ze.

Haar lange donkerbruine haren vielen half voor haar gezicht. Met haar vrije hand greep ze haar mantel.

“Waar zijn de centauren?” vroeg ze.

“Ze slapen”, grinnikte de man. “De oude kan dat nu eindelijk eens voorgoed doen. Ze zullen me niet tegenhouden.”

Het meisje beet op haar lip, waarna ze vroeg: “Wat heb je gedaan?”

“Hen verdoofd. Vergeet je verloofde. Ik heb meer te bieden. Volg je hart en je eindigt in het niks, volg je ambitie en eeuwen later zullen ze nog van je spreken”, verklaarde de man. “De koets staat klaar.”

Het meisje had geen keuze. Met hem meegaan en zich aan hem overgeven, was de enige manier om alles en iedereen die haar dierbaar was te redden van zijn waanzin.

Stilzwijgend stapte de mistroostige prinses in de koets. De paarden begonnen te lopen. Ze werden gemend om in galop te gaan. De man wilde zo snel mogelijk met het meisje weg van de plaats van het delict.

Nog één keer keek Deianeira achterom. Een bliksem doorkliefde de hemel. De stortregen die als een leger hoeven op het dak van het rytuig kletterden, leek haar tranen kracht bij te zetten.

“Zeus, je hebt me gehoord”, zuchtte ze. “Zorg dat ik hem nog één keer mag ontmoeten. Ik trouw met die gruwelijke bastaard van jou, als je belooft mijn ware geliefde veilig van hem weg te houden. Anders mag je geraakt worden door je eigen bliksems.”

Het kon haar niet meer schelen dat ze de oppergod op informele toon verwenste. Ze voelde zich door hem en zijn vrouw Hera verraden.

De man naast haar beantwoordde haar gebed met de woorden: “Ja, verwens mijn vader, zoals ik mijn stiefmoeder verwens. Zij heeft me niet aangezet mijn gezin te vermoorden. Ze heeft het proberen tegen te houden, net als dat die vierhoevers jou tegen mij wilden beschermen. Cheiron zal de Styx oversteken. Ik weet welk gif ik op mijn speer deed.”

Mentaal ingestort ontweek Deianeira de priemende blik van Herakles. Hij werd haar echtgenoot. Ze had geen andere keuze. Het idee dat ze met hem het bed moest delen en zijn nageslacht op de

wereld zetten, was haar even te veel. Dat zowat alle vrouwen van Hellas in haar plaats wilden zijn, vergat ze.

Ze kennen hem niet.

Dat was het enige excuus dat ze kon bedenken. Als de deur van de koets niet op slot was geweest, zou ze eruit springen, regelrecht in het ravijn dat ze voorbijreden. Zelfs de kracht om te roepen ontbrak haar op dat moment.

Was het het razen van de wind, of hoorde ze echt iemand haar naam brullen? Deianeira probeerde er niet over na te denken. Haar felle blauwe ogen waren vol tranen, die over haar elegante wangen naar beneden dropen, net als de regendruppels die over de koets liepen.

Van haar trots en strijdvaardigheid bleef niks meer over. Ze wilde zich verdiepen in krijgskunsten en daarnaast ook een genezer zijn. De enige manier waarop ze dat kon waarmaken, was bij een bepaalde meester in de leer gaan. Nadat ze lang genoeg had aangedrongen, stemde haar vader toe om haar naar Cheiron, de wijze centaur te brengen.

Ze had haar meester, de oude onsterfelijke centaur in haar hart gesloten, maar zijn jongste zoon nog meer. Alles leek haar voor de wind te gaan. Tot de grote nationale held Herakles kwam aanwaaien om boete te doen voor het uitmoorden van zijn gezin. Iedereen wilde geloven dat hij onder invloed van zijn stiefmoeder Hera gehandeld had. Deianeira en vooral Cheiron doorzagen hem.

Het viel hen meteen op dat zijn berouw niet oprecht was. Ze twijfelde aan zijn verhaal. Ergens kreeg ze het gevoel dat hij op Megara uitgekeken was en een jonger, meer manipuleerbaar slachtoffer zocht. Deianeira leek hier hiervoor een geschikt slachtoffer. Ze was mooi, jong en kneedbaar. Dat ze haar hart aan een ander verloren was, was voor hem bijzaak.

Op de achtergrond hoorde ze haar geliefde haar brullen. Als hij haar zou volgen, werd dat zijn dood. Ze kende de grillen van Herakles.

“Deianeira!” hoorde ze nog steeds roepen.

Ze wou dat ze uit de wagen kon springen.

“Herakles, waarom?” vroeg ze.

Herakles haalde zijn brede schouders op en grinnikte: “Je bent te mooi om je leven bij die halve paarden door te brengen. Wat moet je bij hen, als je mij hebt? Ik ben een halfgod, gekend en geliefd waar ik maar kom. Ik verricht heldendaden. Wat doen die paardmensen?”

“Cheiron is wijs. Zelfs hij kon je hart niet helen”, zuchtte Deianeira. “Mis je je eerste vrouw en kinderen niet?”

“Megara begon lastig te doen.”

Deianeira antwoordde niet. Ooit zou ze net als Megara aan de kant gezet worden. Dat kon ze nu al voelen.

Ze hoorde het roepen dimmen en keek even naar buiten. Een bliksemschicht verlichtte een silhouet op de rotsen. Het leek een ruiter. Deianeira wist beter en hoopte dat de jonge centaur bleef waar hij was. Ze smeekte inwendig aan alle goden dat hij haar niet zou volgen, want dat zou fataal aflopen, Herakles kennende.

Een jonge centaur, die doorweekt zijn longen uitbrulde op een overhangende rots, aanschouwde troosteloos hoe de koets met zijn geliefde ervandoor ging in de nacht. Hij kon haar niet tegenhouden. De druppels uit de hemel maskeerden zijn tranen.

Een kinderstem klonk achter hem. Hij draaide zich om. Met grote bruine ogen staarde de natte jongen van acht jaar hem aan. Zijn haren en flanken hadden een net iets donkerdere tint.

“Oom Nessos, kom terug. Opa is niet goed”, zei de jongen op bezorgde toon.

Even keek Nessos de zoon van zijn overleden oudere broer aan. Deianeira terughalen was onmogelijk. De koets was te ver. Hij volgde het kind.

Het tweetal liep naar een grot, waarbinnen een oude centaur op schapenvachten lag. Hij had een diepe wonde in zijn zijde. De pijn verbijtend, stak hij zijn hand uit naar Nessos.

“Vader”, stamelde Nessos. “Wat is er gebeurd?”

“Herakles heeft me aangevallen met een giftige speer”, verklaarde de oude centaur, de hand van zijn jongste zoon stevig vasthoudend. “Ik wou hem tegenhouden toen hij ... De pijn is ondragelijk.”

“Waar is de rest?”

“Nog onder invloed van de wijn. Jij bent sneller wakker door ons bloed.”

Nessos keek naar zijn neefje dat er stilzwijgend bij stond. Het kind snapte amper wat er gaande was en greep Cheiroons andere hand.

“Jij en Akastos zijn de laatsten van onze bloedlijn”, kreunde de oude centaur. “Herakles heeft ons verraden. Ik vertrouwde hem al van in het begin niet.”

De kleine centaur kneep in de hand van zijn grootvader. Het was alsof hij begreep dat hij afscheid moest nemen, maar het niet helemaal kon plaatsen. Door zijn gave had het kind een heel andere kijk op de dood dan de gemiddelde sterveling.

Nessos kon het niet vatten. Vol ongeloof liet hij zijn hoofd zakken.

“Vader, je bent onsterfelijk. Jij bent Cheiroon, leerling van Asklepios zelf! Wat moeten we zonder jou?” mijmerde hij.

“Jullie overleven het wel”, beloofde Cheiroon, met een blik op het plafond gericht. “Het is tijd dat ik je broer en je moeder vergezel. Ik mis hen al te lang. Deze wonde kan ik niet genezen. Herakles wist goed wat hij deed. Ik steek vrijwillig de Styx over. Hier kan ik enkel nog eeuwig wegteren op een manier waartegen Thanatos nog pretje is.”

“Ik zweer je op ons bloed dat ik je ooit zal wreken”, siste Nessos.

Cheiroon schudde zijn hoofd. Met haperende stem merkte hij op: “Dat gaat niets oplossen. Kijk gewoon uit met mensen. Ze zijn niet allemaal te vertrouwen. Als je denkt aan wraak, word je zoals hen.”

De oude centaur kreunde en probeerde zich op te richten. Het ging niet meer. Alles deed te veel pijn. Zijn ingevallen bruine flanken waren dof, zijn haren grijs.

Akastos hield de hand van zijn grootvader stevig vast. De drie centauren begonnen een mysterieus gebed te prevelen. Nessos begreep wat het inhield. Hij verloor naast zijn geliefde ook zijn vader. Alleen het feit dat Deianeira nog in leven was, hield hem overeind.

Akastos zei de woorden van het gebed mee op. Het was een mantra om de ziel naar het hiernamaals te leiden. De jongen stond er niet bij stil. Hij hoorde alleen de stem van zijn grootvader uitdoven.

Na enkele minuten werd de blik in de ogen van de oude centaur vaag. Zijn ziel had zijn lichaam verlaten.

Nessos bleef als een standbeeld bij het lichaam van zijn vader zitten. Zijn verdriet immobiliseerde hem. Hij lette hierdoor even niet meer op Akastos. De kleine centaur kon de ziel van zijn grootvader zien en volgde ze. Als een bezetene draafde hij naar buiten, zo snel zijn vier benen hem konden dragen.

2

De menselijke bewoners van de regio Thessalië waren bedreven krijgers en handelaars. Akastos was geleerd bij hen uit de buurt te blijven. Hij bleef staan aan de rand van zijn leefgebied en keek naar de nevel, die hij uit zijn grootvader had zien opstijgen. Zijn blik volgde hem naar een dorp wat verderop. Daar daalde de ziel van Cheiron neer. Centauren geloofden dat zielen niet altijd meteen de Styx overstaken, maar eerst hun sporen achterlieten in een ander lichaam.

De laatste keer dat Akastos mensen zag, was toen zijn vader vermoord werd. Zijn geest probeerde nog steeds die gruwelijke herinneringen te verdringen. Het centaurenkind was nog te jong om ze te verwerken.

Toch vreesde Akastos de mensen niet. Hij voelde eerder medelijden met hen. De tweebeeners, zoals zijn volk hen noemde, begrepen hen gewoon niet. Het spiritueel hoogontwikkelde kind wilde niet met haat leven. Nu al begreep hij tot wat dit menselijke gevoel kon leiden.

De mensen aanzagen zijn ras als zonderlingen. Ergens vond hij het vreemd dat ze massaal naar Delphi trokken om de pythia te horen. Uit haar vage taal kon voor centauren niets zinnigs opgemaakt worden. Het was losse woorden en zinnen, die voor interpretatie vatbaar waren.

Een jaar eerder had Akastos de vrouw op de driepikkel gezien. Veel indruk had ze niet op hem gemaakt. Toen ze bijna thuis waren, kwamen ze een groepje mensen tegen. Het waren Lapithen, een krijsvolk met korte lont, dat de regio met hen deelde. De mannen kwamen uit een herberg. Blijkbaar hadden ze het geld dat ze door hun handel verdiend hadden, al grotendeels omgezet in drank, waardoor ze wat in de wind waren. De alcohol nam hun remmen af, waardoor ze de confrontatie met de centaur aandurfd.

Akastos begreep er niets van, maar zijn vader zag de bui hangen en droeg hem op zich te verstoppen. De dronkenmannen grepen

hun zwaarden. De stoere Lapithen moesten altijd gewapend zijn. Ze omsingelden de centaur, die niet meer kon vluchten. Hij bad tot de goden dat ze zijn zoon zouden sparen, terwijl hij zich moedig verdedigde.

Het vierbenige kind dat buiten schilde, hoorde binnen het gekletter.

“Pak de vuile paardmens!” hoorde hij een man brullen.

Daarna kermde zijn vader. De centaur had enkel rake trappen uitgedeeld, maar het had een tegenovergesteld effect. Zijn aanvallers werden er enkel nog verder door opgejut. Ze staken hun zwaarden meedogenloos in de centaur.

Akastos kon het geschreeuw van zijn vader niet blijven negeren en liep naar de herberg, waar hij halthield bij de deur. Hij durfde niet meer verder, toen hij zijn vader bloedend door zijn benen zag gaan.

Het was toen dat de kleine centaur leerde hoe bijzonder hij was. Akastos had hun belagers horen krijsen en brullen, toen het bloed van zijn vader hun huid raakte. Ze werden er levend door verteerd. Het bloed van zijn familie had de kracht om te helen of te doden. Nu waren hij en zijn oom Nessos de laatste heilige centauren die dit bloed bezaten.

De bossen gaven de jonge centaur rust. De wind streefde zijn wang en voelde aan als de hand van zijn moeder, die hij nooit gekend had. Ze stierf bij zijn geboorte. Vanuit het hiernamaals waakte ze over hem. Daar was Akastos zeker van.

Zijn vader kon uren over haar vertellen. Ze was een bosnimf uit het gezelschap van Artemis. Dat was volgens zijn grootvader de reden waarom hij al van op heel jonge leeftijd goed met pijl en boog overweg kon.

De jongen voelde zich op dat moment eenzaam, maar niet alleen. Hij stond op wacht, wetende dat de ziel van zijn grootvader ergens bij de mensen afdaalde. Ze konden toch niet allemaal slecht zijn? Dat weigerde Akastos te geloven.

Een jonge vrouw lag op het bed. Ze krijste van de pijn. Haar bolle buik stak uit. Ze probeerde niet aan de weeën te denken, toen ze twee grote, grijze ogen op haar gericht zag.

“Kan ik helpen, mama?” vroeg een vijfjarig jongetje.

Het kind betrad de kamer. De kreten van zijn moeder hadden hem gewekt.

De vrouw schudde haar hoofd en greep de hand van haar zoon, toen de pijn haar weer overmande. Dit was niet haar eerste bevalling. Ze vreesde dat het haar laatste ging zijn.

Ze voelde aan dat er iets grondig fout zat. Ze had al twee kinderen verloren en bleef bidden dat het ditmaal in orde kwam. *O, Goden, laat mijn kind nu niet meer sterven!*

“Opzij!” beval de vroedvrouw aan de kleine jongen, die ze met een stevige por opzij duwde, toen ze merkte dat zijn moeder steeds heviger begon te bloeden.

Een man kwam binnen en merkte meteen de bedrukte houding van de vroedvrouw op. Ze wees naar het kind dat bij zijn bevallende moeder zat en fluisterde tegen de heer des huizes: “Neem je zoon mee naar buiten. Ik vrees het ergste.”

De man beet op zijn lip, wenkte de kleine jongen en zei: “Lynkeos, ga terug slapen. Morgen weet je of je een broertje of een zusje hebt.”

Lynkeos sputterde tegen. De bevelende houding van zijn vader deed hem toch naar buiten gaan. Hij hoorde zijn moeder kermen. Moedeloos trok hij een pruillip.

De jongen kon niet slapen. Ongemerkt, terwijl iedereen met zijn moeder bezig was, sloop hij het huis uit. Hij liep de velden over en de weiden door, in de richting van het bos. Normaal mocht hij daar niet komen. Nu lette er niemand op hem.

Zelfs het geluid van de baby op de achtergrond deed hem niet omkeren. De verboden bossen lonkten harder.

Muisstil zat Akastos de ziel van zijn overleden grootvader, die hij aan de horizon zag opstijgen, te volgen. Hij hoopte dat niemand hem zou zien, toen hij iets hoorde tussen de struiken. Meteen trok

de jonge centaur enkele takken opzij. Hij stond nu oog in oog met een ander kind. Het was een mens, maar geen vijand. Grote ogen van een andere jongen, die hij iets jonger dan zichzelf gokte, staarden hem verwonderd aan.

De twee kinderen keken elkaar compleet verbijsterd aan. Ze hadden elkaar betrappt op een plek waar ze normaal niet mochten komen. De volwassenen hadden het even te druk met hun eigen emoties om hen in de gaten te houden.

Akastos vroeg met gedempte stem: “Wie ben jij?”

Het andere kind, met de gitzwarte haren en indringende grijze ogen antwoordde: “Ik ben Lynkeos. Hoe heet jij?”

“Akastos.”

“Wat doe jij hier?”

“Mijn grootvader is gestorven. Mijn oom is ongenietbaar. En jij?”

“Mijn vader stuurde me weg van mijn moeder. Ik krijg een broertje of zusje. Normaal zou ik al twee broertjes hebben, maar die zijn dood.”

“Niemand is echt dood. Ze zijn aan de andere kant van de Styx. Delen van hun zielen zitten onder de levenden.”

Lynkeos snapte niet alles van wat de iets oudere jongen op vier paardenbenen hem duidelijk probeerde te maken. Akastos begreep dat hij met een mens te doen had, ook al had het andere kind een erg helder aura. Ze spraken een ander dialect. Daarnaast was Akastos ouder.

Centauren waren rechtdoor. Daarom spraken ze volgens mensen in raadsels. Volgens Cheiroon was dat omdat de grote meerderheid van de tweebeners de waarheid niet aankon.

De twee jongens keken elkaar stilzwijgend aan. Het was alsof hun zielen zich verbonden. Ze hadden het gevoel elkaar al langer te kennen, alsof hun band ouder was dan dit leven.

Het was muisstil. De jongens hoorden enkel hun ademhaling en het ruisen van de wind in de takken. Het onweer was gaan liggen.

Voor Lynkeos was in het donker buiten zijn een compleet nieuwe ervaring. Hij was niet bang, omdat Akastos in de buurt was.

“Vertel niemand over mij”, zei de jonge centaur.

Hij nam een steen die aan een lederen koord hing uit de buidel en overhandigde hem aan het mensenkind. Met een verraste houding nam hij het onverwachte geschenk aan.

“Wat is dat?” vroeg Lynkeos.

“Het is een speciale steen”, antwoordde Akastos. “Ik heb hem van mijn grootvader gekregen. Hij verkleurt als degene waar je hem van kreeg, aan je denkt. Nu mijn grootvader er niet meer is, geef ik hem aan jou. Als hij van kleur verandert, spreken we hier af.”

Lynkeos knikte. Het leek hem best spannend een geheime vriendschap met een centaurenkind aan te gaan. Hij nam de steen dankbaar aan en hing hem om zijn hals, waarna hij hem veilig onder zijn kleren verstopte.

“Ga naar huis, voor ze je missen en ze je hier vinden”, adviseerde Akastos. Hij voelde soortgenoten naderen.

Lynkeos beloofde plechtig de vriendschap geheim te houden. Akastos hoorde zijn oom zijn naam roepen en nam vluchtig afscheid van zijn nieuwe vriend. Verwonderd staarde Lynkeos hem even na. Hij had de andere centaur niet gehoord. Zijn gehoor was zo scherp niet.

De jonge Lapith was zo zwaar aangedaan door zijn ontmoeting met de centaur, dat hij nog even aan de steen om zijn hals voelde. Geeuwend keek hij naar de sterrenhemel.

De zon kwam al op toen Lynkeos slapend door zijn vader in de struiken gevonden werd. De jongen moest op weg naar huis ingedommeld zijn.

“Daar ben je!” riep zijn vader. “Ik was al even bang dat ik je ook nog kwijt zou zijn. Waar was je?”

“Buiten in de schuur”, verklaarde Lynkeos als leugentje op bestwil. “Ik kon niet slapen met het lawaai hier. Waar is mama?”

Ze naderden het huis. Lynkeos kon zich niet meer houden. Nog voor zijn vader kon antwoorden, stormde de jongen de kamer van zijn moeder binnen. Het bed was doordrenkt met bloed, dat ook in plassen op de vloer lag. Lynkeos zag zijn moeder liggen. Haar huid

was spierwit. Toen hij haar hand greep, voelde die koud aan. Op haar ingevallen ogen lagen munten om de veerman te betalen.

“Mama!” riep de jongen ontzet.

Zijn vader verscheen in het deurgat.

“Ze heeft het niet gehaald”, fluisterde de man, terwijl hij zijn hand troostend op de schouder van zijn zoon legde.

De tranen begonnen te vloeien uit de ogen van de jongen, terwijl er plots een ander geluid weerklonk. Lynkeos keek zijn vader, die een pasgeboren baby vasthield, verbaasd aan.

“Je zusje heeft het wel gehaald”, mijmerde Thales, die niet liet merken dat hij inwendig op was.

“Mag ik haar zien?” vroeg Lynkeos.

Zijn vermoeide vader legde de pasgeboren baby in de armen van haar oudere broer. Hij was zo uitgeput, dat hij de tere zuigeling elk moment kon laten vallen.

“Ik zal goed voor je zorgen”, beloofde Lynkeos, die zijn zusje stevig tegen zich aan hield.

Met trots stelde Thales vast dat zijn zoon zijn verantwoordelijkheid als oudere broer opnam. Terwijl hij half zwijmelde, hoorde hij een ander kind binnenkomen. De zoon van de burens was even oud als Lynkeos. De twee trokken regelmatig als speelkameraden met elkaar op.

Lynkeos keek zijn bevriende buurjongen even aan en zei: “Kijk, Palamedes, ik heb een zusje.”

“En ik heb een kikker”, antwoordde Palamedes, waarna hij het dier uit zijn zak haalde.

“Wil je daar buiten mee spelen?” vroeg Thales.

De buurjongen gaf hem geen goed gevoel. Hij onderdrukte het. Het was zijn pas overleden vrouw die de jongen niet kon hebben. Hij had het nooit begrepen. Tegen hem was het kereltje altijd vriendelijk. Dat hij achter zijn rug zijn vrouw pestte en regelmatig een trap verkocht, kon Thales amper geloven.

“Heer Thales, het spijt me dat ik je nu lastigval”, zuchtte Palamedes.

De kikker sprong, tot groot jolijt van Lynkeos uit de handen van de buurjongen. Deze greep er behendig naar en had hem na enkele pogingen terug te pakken. Lynkeos was te overrompeld om mee achter het amfibie te jagen. Daarnaast wilde hij zijn zusje niet loslaten. Hij keek toe hoe Palamedes het behendig in zijn greep hield. Met een vreemde grijns op zijn gelaat kneep hij de kikker dood.

“Waarom deed je dat?” vroeg Lynkeos verontwaardigd.

“Het wat een stom dier”, antwoordde Palamedes.

Toen zag hij het bebloede laken over het lichaam van zijn buurvrouw liggen. De manier waarop hij naar het gruwelijke tafereel keek, alsof hij ervan genoot, maakte Lynkeos een beetje bang. Hij wou het niet laten merken en hield zijn zusje stevig tegen zich aangedrukt.

Thales schudde zijn hoofd en was ergens opgelucht dat zijn zoon nog gezelschap had. Zijn hoofd zat vol emoties, die hij niet kon uiten. Hij wilde zich in de wijn storten, om te vergeten dat zijn vrouw er niet meer was en hij er alleen voor stond met twee kleine kinderen.

Verderop verscheen er rook aan de horizon. Vroeg in de ochtend hadden de centauren zich verzameld rond de brandstapel waarop het lichaam van hun oude leider lag.

Akastos keek naar zijn oom Nessos en kreeg een akelig voorgevoel. Hij ging het lot van hun volk bepalen. De jongen zag beelden die niet zo fraai waren. Hij wilde er niet aan toegeven. Hij wist dat zijn grootvader leed onder het alleen zijn. Daarom creëerde hij andere centauren, tot hij zijn grootmoeder ontmoette en uiteindelijk twee zonen van eigen bloed kreeg.

Nessos was van slag en sprak heel de tijd niet. Zijn gedachten waren bij Deianeira, die ondertussen ver weg was in het gezelschap van Herakles, die wist dat ze niet van hem hield. Ze was met hem meegegaan, omdat ze de centauren en hem in het bijzonder wilde beschermen.

De jonge zwartharige centaur wist dat ze uit de grond van haar hart van hem hield. Ze dacht nog steeds aan hem. De steen in zijn hand verkleurde als bewijs. Ooit ging hij haar terug zien. Hun verlangen naar elkaar was te sterk om door de goden genegeerd te worden.

Hij keek naar Akastos. Zijn neefje was nog maar een kind, dat voor stond op zijn leeftijd door de wijsheid van zijn grootvader te erven. Nessos gaf niet graag toe dat de haat tegenover Herakles zijn bloed langzaam deed koken. Zijn neefje zou een betere leider voor zijn volk zijn. Hij was er enkel nog te jong voor.

Het kind voelde het. Er was iets veranderd in zijn oom. Hij probeerde het te negeren. Zijn gedachten waren meer bij de vreemde Lapithenjongen, die hij die nacht ontmoet had. Wat had hem bezielde om hem een magische steen te geven?

Akastos kon niet meer terug. Hij had aangevoeld dat er een leven weggeglip was en dat er één bij was in het dorp van de mensen. Ergens voelde hij zich met hen verbonden. Zijn nieuwsgierigheid haalde het van zijn wraakgevoelens.

Hij begreep dat het angst was dat mensen tot waanzin en gruwel dreef, naast hebzucht en andere dingen, die centauren vreemd waren. Zijn volk was één met de natuur en leefde in harmonie, tot Herakles kwam.

Meteen had de halfgod zijn oog laten vallen op de mooie Deianeira. Zij moest en zou zijn betreurde Megara vervangen, ongeacht het feit dat ze verloofd was met Nessos.

Akastos begreep nog maar weinig van het leven. Hij snapte niet hoe zijn twaalf jaar oudere oom zo dol kon zijn op Deianeira dat hij eraan kapotging toen Herakles haar van hem afpakte. Zijn volk had geen vrouwen, dus hij snapte het andere geslacht niet. Waarom waagden ze hun leven om kinderen op de wereld te zetten?

Nessos besloot dat het kwam doordat zijn vader onsterfelijk was, dat zijn neefje soms dingen anders zag. Anderzijds vond hij het best zo, dat de jongen van een gebroken hart gespaard zou blijven.